

név:..... iskola: osztály:

KÉT HÉT EGY MESE

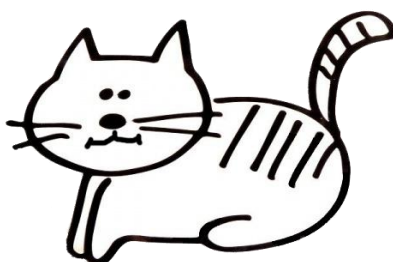
2019-2020

3.-4. osztály

4. forduló

Ruff Orsolya: A zöld macska titka

Budapest: Manó Könyvek Kiadó, cop. 2018

1) Mi az öreg nyár?

.....

.....

2) Pótold be a mondatba a hiányzó szavakat!

Aállandóan fenyegetnek bennünket: az országunkba, a békés állatokat, és arra készülnek, hogy az uralmat ainnen elterülő területeken.

3) Mire emlékezett a kislány abból, hogy hogyan került ide?

.....

.....

.....

.....

- 4) Javítsd ki a hibás szavakat a mondatokban, mert a mesében nem így hangzottak el! Húzd át a rossz szót, és írd fölé a helyes megoldást!

A Lärmás Rumliban tegnap kakaós palacsinta volt a menü, megmentettem belőle néhányat.

A kislány széttárta az ujjait. Bal tenyere tiszta volt, de a jobb olyan lila, mintha szilvába markolt volna.

„- Ezentúl szólíthatsz nagypapának- szipogta elérzékenyülten a vén sün.”

- 5) Hogyan foglalta össze Zizi mostani helyzetüket? (Mármint, hogy mi történt velük eddig)

.....

.....

.....

.....

- 6) Melyik szereplőre illenek a megállapítások? Írd a szerelő neve mellé azt a számot, ami igaz rá!

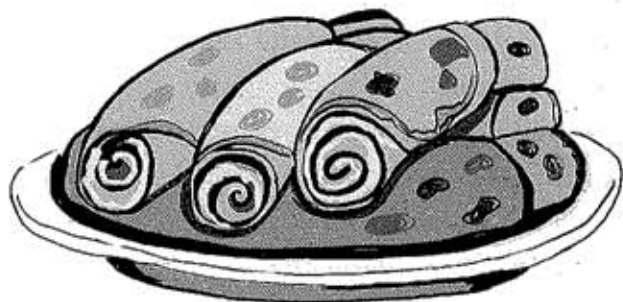
Süti bácsi:

Zizi:

Virág:

- 1) sünkölők kora óta imádja a rejtvényeket
- 2) az öreg nyár az otthona
- 3) nagyon éhes volt
- 4) szökött fogoly
- 5) szépséges cicalány
- 6) embergyerek
- 7) vén sün
- 8) kemény a kobakja
- 9) a Pézsma-tó mellett, a nagy fenyő alatt találtak rá
- 10) tudott a tikos ajtóról
- 11) fogalma sincs róla, hogy hívják
- 12) van egy unokatestvére, akit Bukszusnak hívnak
- 13) szökött fogoly

Következő (4.) feladatlap: 2020. január 20-án, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

7. FEJEZET,

*amelyben hőseink palacsintát esznek
és versikét elemeznek*

– Ne haragudjon, Süti bácsi! Álmomban se gondoltam volna, hogy maga az a potrohos... izé... természetes alak, aki suttyomban beosont. Különben is, honnan tud a titkos szobáról? – Zizi kérdések özönét zúdította a süntre, és közben fagyott szamócával teli zacskót szorított az öreg feje búbjára.

Süti bácsi bágyadtan a cicára mosolygott, és közben nagyon igyekezett, hogy az ágy lábának döntött fejét sünbajusznyira se mozdítsa el. Még mindig apró tejeskorsók villództak a szeme előtt.

– Még a dédapám mesélte, hogy az öreg nyár több titkot rejt, mint amennyi gyűrűt a törzse számlál.

– Mi az az öreg nyár? – kérdezte egy vékonyka hang a takaró alól.

Süti bácsi és Zizi egyszerre kapta fel a fejét.

– A fa, ahol most vagyunk. Az otthonom – felelte elgondolkodva a macskalány, majd ismét az öreghez fordult.

– Honnan tudta, hogy itt vagyunk? Elfecsegte valakinek? Követték? Bajban vagyunk?

– Az utolsó három kérdésre a válaszom: nem, nem és nem. Ami az elsőt illeti, nagyon egyszerű: tegnap este hamar köddé váltál, és tudtam, hogy olyan rejtkehelyet keresel ennek a kis kölknek, amit könnyen megközelíthetsz. Akkor eszembe jutott az odú, amiről még a dédapám mesélt. Tudtam a titkos ajtóról, már csak ki kellett várnom, hogy egy óvatlan pillanatban fel tudjak osonni. Nem akartam kalamajkát, no – tette hozzá békülékenyen.

– Szerencse, hogy ilyen kemény a kobakja – nevetett fel Zizi, de szeme már a takaró alatt kucorgó gyereket fűrkészte. A lány kócos haja szétterült a párnán, tekintete ide-oda vándorolt Zizi és Süti bácsi között.

– Ne félj! Nem bántunk, segíteni akarunk – mondta neki Zizi.

– Nem félek – suttogta a gyereklány, még mindig a takarót markolva.

– Én Zizi vagyok, ő pedig Süti bácsi. Ez az én házam, itt biztonságban vagy.

– Értem – emelte nagy, kék szemét az egymás mellett szorongó két alakra a kislány. – Hogy kerültem ide?

– A Pézsma-tó mellett, a nagy fenyő alatt találtak rád. Eszméletlen voltál.

– Te hoztál ide?

– Nos, a helyzet ennél bonyolultabb. – Zizi segélykérően nézett Süti bácsira. Az öreg megköszörülte a torkát, majd teljes figyelmével a takaró bonyolult ábráit kezdte vizsgálni. Zizi felsóhajtott.

– Az az igazság, hogy az erdőlakók megijedtek tőled.

– Tőlem? – A kislány meglepetésében felült. – De hát miért? Nem bántottam senkit.

– Tudom. Azaz, tudjuk. Viszont az állatok még sosem találkoztak embergyerekkel. Azt hitték, hogy rosszak a szándékaid. Azt hitték, szóval... hogy kém vagy.

– Kém? Miféle kém?

– Az ellenség küldötte, aki kifürkészi a titkainkat.

– Milyen ellenség? És milyen titok? – A kislány egyre jobban összezavarodott. Zizi megsajnálta.

– Nehéz idők járnak ránk. A menyétek állandóan fenyegetnek bennünket: behatolnak az országunkba, megtámadják a békés állatokat, és arra készülnek, hogy átvegyék az uralmat a Hét Dombon innen elterülő területeken. Nincsenek titkaink, de félünk. És vannak, akik jobban félnek másoknál.

– És te nem félsz tőlem? – kérdezte nagy, kék szemeit a macskára függesztve a lány.

Zizi megrázta a fejét.

– Én megérezem a jót.

És akkor megtörtént. A kislány arcán széles mosoly terült el, ami mintha beragyogta volna az egész szobát.

– De most mesélj: ki vagy te, és honnan pottyantál ide?

A mosoly, amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan le is olvadt a kislány arcáról. Süti bácsi a homlokát ráncolta, majd biztatásképpen megpaskolta az embergyerek kezét.

– Bízhsz bennünk. Nem adjuk tovább a titkodat, míg csak hányni jár belénk a lélek!

– Süti bácsi! – nyávogott rosszállóan a vén süntre Zizi, de a kislány kuncogása jobb kedvre derítette őt is.

– Elhiszitek, ha azt mondom, hogy fogalmam sincs? – sóhajtotta a kislány.

– Hát, az meg hogy lehet?

– Arra emlékszem, hogy sötét van, és zúgnak a fák. Vihar van, igen. – A kislány szemmel láthatóan erőlködött, hogy minél több emlékképet bányásson elő az agya legmélyéből. – Egy nagy házra is emlékszem, és egy szobára... Meg arra, hogy egy ág kocogtatja az ablakot... Másra nem, sajnálom – dőlt csalódottan a párnákra.

– Ez baj.

– Miért lenne baj? Holnap bemutatkozom az erdőlakóknak, elmondom, hogy jó szándékkal érkeztem, és csak akad valaki, aki segít nekem hazajutni.

– Attól tartok, kedvesem, hogy ez nem fog menni – dörögte elszontyolodva az öreg sünt.

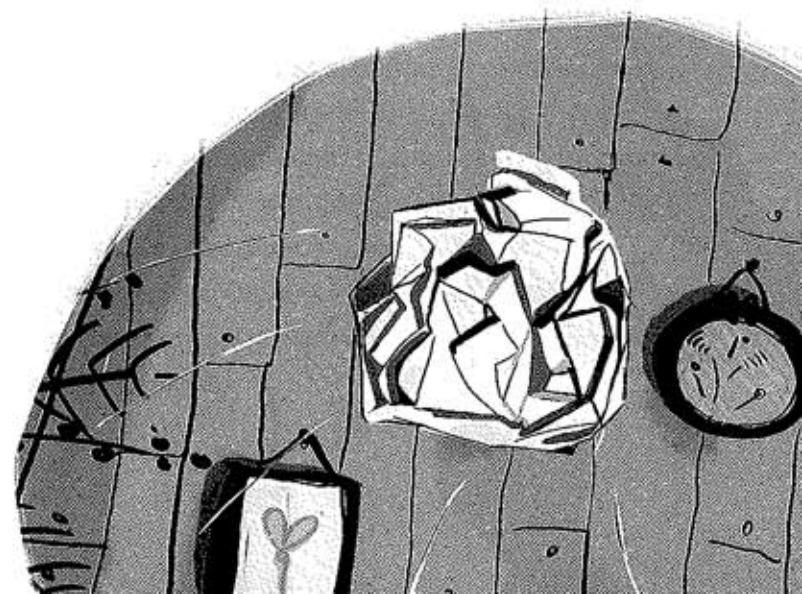
– Miért nem, Süti bácsi?
 – Azért, mert... No, Zizike, segítsen!
 – Azért, mert a Hét Dombon innen, aki él és mozog, mindenki téged keres.
 – Engem? Tényleg? De hát, ez nagyszerű! Most már nem kell keresniük, hiszen itt vagyok!
 – Csakhogy ők azért keresnek, hogy börtönbe zárjanak. Szökött rab vagy, kislány.
 – Micsoda? Ezt nem értem.
 – Az állatok annyira megijedtek, hogy börtönbe zártak. Mi szabadítottunk ki. Tudtuk, hogy nem követtél el semmi rosszat, mások viszont ezt nem tudják. A törvény szerint így a bűntársaid vagyunk, és ha kiderül a dolog, mehetünk mi is a dutyiba veled.
 – Ajjaj, az rossz lenne.
 – Nagyon-nagyon rossz – tette hozzá halkán Zizi.
 – Se mézes tejezske, se cuppanós áfonyalé...
 – Süti bácsi! – csattant fel Zizi, ám folytatni nem tudta, mert ebben a pillanatban hangot hallottak. Mintha egy nehéz szekrényt húztak volna végig a padlón.
 – Ez meg mi volt? – hegyezte a fülét Zizi és Süti bácsi.
 – Azt hiszem, a hasam – felelte bátortalan mosollyal a kislány.
 – Hiszen te éhes vagy! – kiáltott fel boldogon a macska.
 – Majd kilyukad a gyomrom! – nevette el magát az idegen kislány.
 – Ez nagyszerű. A Lärmás Rumliban ma piszkés pala-

csinta volt a menü, megmentettem belőle néhányat. Süti bácsi, ha már úgyis ismeri a járást, nem hozná fel? Az asztalon van, egy fehér tányéron. Én addig megigazítom ezt itt. – Azzal a macska meglebbentette a kislányt borító tarka takarót, a magasba emelte, és alaposan megrázta. Abban a pillanatban egy galacsin röpült a magasba, a lendületből fordult egyet-kettőt, majd a kislány ölébe pottyant.
 – Hát ez meg mi a csuda?

Zizi hangjára az öreg Süti visszafordult az ajtóból. Mire az ágyhoz ért, a macskalány már kisimította a sárgás papírlapot, melynek hiányzott a jobb sarka. A tinta elmosódott, Zizi megpróbálta kisilabizálni a betűket. A papírt egészen közel kellett emelnie a fényhez. Tekintete a lányra vándorolt.

– Mutasd csak a mancsod!

A kislány széttárta az ujjait. Jobb tenyere tiszta volt, de a bal olyan kék, mintha áfonyába markolt volna.

- Aha, sejtettem – morogta a macskalány.
- Mit sejtett, Zizike? És mi az?
- Egy versike. De semmi értelme.
- Na, olvassa csak izibe!
- Rendben. – A macska a kislányra emelte a tekintetét.
- Hátha te tudod, mit jelent!

A gyereklány ugyanolyan várakozó pillantást vetett rá, mint az öreg sün.

– Tehát:

*„Szellő játszik sebbel-lobbal,
Irányít egy vén pallossal,
Kettő bukeja, három nyitja,
Forgó”*

- Forgó mi? – sürgette Süti bácsi.
- Nem tudom. Nincs tovább. Elszakadt a papír, hiányzik a sarka.

– A nemjóját! – vakarta meg a füle tövét Süti bácsi. – Egy rejtvény! Sünkölköröm óta imádom a rejtvényeket!

– Igazán? És maga szerint mit jelent a versike? – kérdezte izgatottan Zizi.

– Szerintem? Szerintem... ööö... szerintem fogalmam sincs – vont a vállát Süti bácsi.

– Ó, az nagy kár – szontyolodott el Zizi. – És te? – fordult az embergyerek felé, aki szintén csak a vállát vonogatta. – Na, szépen nézünk ki. Összefoglalom akkor a helyzetünket: itt vagyunk egy titkos helyen a nagy nyárfában. Velünk van egy idegen gyereklány, akiről nem tudjuk, kicsoda, és azt sem, hogy honnan jött. Az erdőlakók szerint a menyétek kémje, és nekünk köszönhetően most már szökött fogoly is. Mindenki a nyomában. Van egy értelmetlen versikénk, amiről fogalmunk sincs, hogy mit jelent. És ami a legrosszabb, azt se tudjuk, hogyan juttassuk így haza.

Zizi fejcsóválva roskadt le az ágyra. Süti bácsi időközben térült, fordult, és a macska mancsába helyezte a tányért.

– De legalább van palacsintánk! – mosolygott a szépséges cicalányra.

– Igen, legalább van palacsintánk – sóhajtott megadóan Zizi, majd a kislány kezébe nyomta a púpozott tányért.

– Legalább azt áruld el, hogy hívnak!

– Foggammamsincs – dűnnyögte tele szájjal az idegen, és Süti bácsi legnagyobb gyönyörűségére végigfolyt az állán az édes-ragacsos piszkelekvár.

– Van egy unokatestvérem, aki kölyökkorunkban pontosan így ette a palacsintát, mint te. Az volt a neve, hogy Bukszus – közölte a macska.

– Csak nem akar bokornevet adni egy gyereknek, Zizike?
– Legyen akkor inkább Fenyő? Végül is a nagy fenyő
tövében találtak rá!

– Na, menjen már! Tudja mit, ha már annyira bele van
bolondulva a növényekbe, akkor legyen inkább a neve Vi-
rág. Na, mit szól?

Zizi várakozón a gyerek lányra nézett.

– Nekem tetszik – mosolygott rá a kislány.

– Akkor ezt megbeszéltük – mosolygott vissza Zizi.

– Ezentúl szólíthatsz keresztpapának – szipogta elérzé-
kenyülten a vén sün. A kislány felkacagott, ám Zizi csak a
szemét forgatta.

– Süti bácsi, most már aztán tényleg elég legyen!